

GLEDALIŠKI LIST

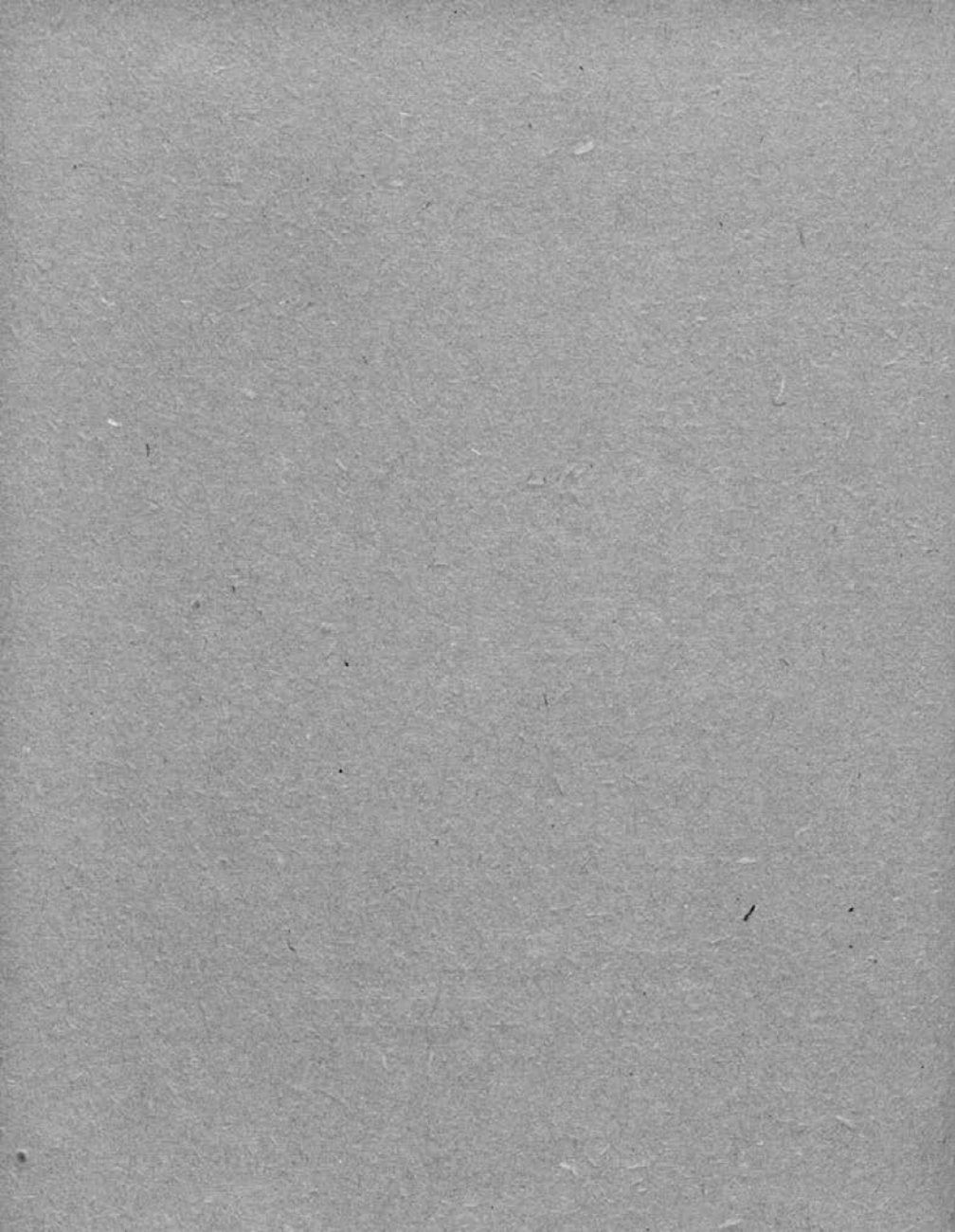
Narodnega gledališča v Ljubljani

1942-XX--43-XXI

DRAMA

16

ROBERTO BRACCO:
PRAVA LJUBEZEN

GLEDALIŠKI LIST

DRŽAVNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI
1942-XX./43-XXI. DRAMA Štev. 16

ROBERTO BRACCO:
PRAVA LJUBEZEN
PREMIERA 24. MARCA 1943-XXI

Roberto Bracco:

„Prava ljubezen“

Vprašam te, kdor koli si, kaj je prava ljubezen?! Najprej me boš najbrže debelo pogledal, izbuljil oči, kakor kobra, češ da sem ti zastavil neverjetno uganko, ali te celo presenetil s salomonskim modrovanjem, nato se boš nemara počehal po glavi, nagubančil čelo, začel boš klepati besedo na besedo kakor bi čreva vlekel, momljal in jecljal boš čudno zveržene stavke, kakor da te lomi krč, v najhujših mukah se ti bo izvil morda celo neznaten aforizem — vse to bo trajalo pet, največ deset minut, in rezultat: o pravi ljubezni bom vedel toliko, kakor sem vedel pred tvojim labirintskim odgovorom.

Pa vprašajmo o tem Bracca, ki je povsod doma: saj je pisatelj dram, žaloiger, nešteti komedij, najrazličnejših esejev, varijetetskih skethov itd. itd.; vprašajmo in poslušajmo Roberta Bracca, kaj meni in v čem je po njegovem tisto, kar imenuje — pravo ljubezen.

Bracca ne spraviš v zadrego s tem vprašanjem, nasprotno: brez spotikanja, brez jecljanja, v eni sapi, kakor bi iz rokava stresal in

zrele hruške otepal, ti bo dve polni uri na originalen, deloma paradoksen, a na vseskozi zanimiv, kratkočasen in šegav način pojasnjeval in po svoje pojasnil vso zadevo, Zongler besede, duhovitih domislic, gibčen v situacijah, v kretnjah in govoru, komaj mu slediš in se skoro ne zaveš, da te je uklenil v čar svojega kramljanja in zgovornosti za ves gledališki večer, dasi bi lahko vse to povedal v dveh, treh stavkih, če ne samo v enem. In prav v tem sta moč in mojstrstvo prenekaterih italijanskih pisateljev, da znajo iz nič ustvariti nekaj, da umejo napraviti iz muhe slona, da te zazibljejo s svojim čebljanjem v prisluškovanje verjetnih in neverjetnih, mogočih in nemogočih dogodivščin.

Bracco imenuje svojo »Pravo ljubezen« dialog v treh dejanjih. In res: ni to drama, ni komedija, ne v ožjem, ne v širšem pomenu, temveč dvogovor med živahnim, vročekrvnim pustolovcem Hugom in mično vdovo Heleno. Je to ljubezenska zgodba dveh mladih ljudi, pravljična zgodba moža in žene, ki se od kdovekdaj že iščeta in končno združita v — pravi ljubezni.

Kdo sta ta dva?

V predsobi majhnega hotela v Peruggi se predstavi naš junak svoji izvoljenki s svojo avtobiografijo:

»V čast si štejem, predstaviti vam v svoji osebi — gospoda Huga Ginettija, po rojstvu Napolitanca, po prepričanju kozmopolita, vsega spoštovanja vrednega človeka, z izrazito pustolovskimi sposobnostmi in njim primerno prožnostjo temperamenta... Zadovoljil sem se varati svet s tem, da sem se v Egiptu izdajal za profesorja italijanske literature, dasi v svojem življenju nisem prečital niti enega Dantejevega verza, da sem se v Grčiji izdajal za učitelja sabljanja, ko sablje v vsem življenju od blizu niti videl nisem, v New-Yorku in Philadelphiji za pianista, a sem igral samo na posluh. Varal sem svet, res, ne tajim, ali varal sem ga tako pošteno, da me je večkrat napadel dvom, ali ni pravi slepar svet, jaz pa le njegova žrtev? Tako neprestano varan, bi bil lahko še sedaj pustolovec in klativitez, da nisem imel ljubeznivega strica, ki je na lepem umrl in ki ga je dičilo v življenju dvojje lepih čednosti: bil je grozen skopuh in ostal je brez otrok. Po teh besedah,

spoštovana gospa, smem upati, da sem opravil vse predstavitvene formalnosti.«

In Helena, njegova izvoljenka?

Vdova Helena Lamberti Ardori, je bila v rani mladosti sirota, sama na svetu; veljala je za vzor resnosti, poštenosti, in šla k poroki s trdnim namenom, osrečiti svojega moža. Toda njen mož se je po nekaj mesecih rodbinske skupnosti ustrelil, ker je bil — nevrastenik.

V takem odnosu in v takih okoliščinah srečamo Huga in Heleno v prvem dejanju. Hugo je pozoren na sleherno njeno kret-njo, sleherni migljaj in pogled, Helena pa koj spočetka začuti pri-

Vida Juvanova

krito nagnjenost do svojega ljubega navihanca; samo noče se izdati in celo zbeži, a Hugo zbeži za njo. V avtu drvita do — drugega dejanja, ustavita se zaradi »pokvarjenega motorja« v nekem zakotnem hotelu. Tu so na razpolago za dogodivščine in zabavno noč vsi potrebni rekviziti; okajeni šofer, premetena in podkupljiva krčmarica, Hugova pretkanost, Helenina bistrovidnost itd. V tej hotelski sobici je noč, ki jo imata prebiti Hugo in Helena, prav kratkočasna... pride celo do zaroke. V tretjem dejanju pripelje Hugo svojo zakonito ženo na svoj dom, ki ga je uredil po njenem

okusu kot pravo ljubavno gnezdece... Kratek, grenki intermezzo, ki ga izzove Helena z namišljenimi ljubimci, hoteč preizkusiti Hugovo ljubezen, zaključi to idilično zgodbo, ki izzveni v pravo ljubezen.

Vse to je tako enostavno, vsakdanje, tisočkrat preleto, in vendar se zadovoljno in smehljaje muzaš, ko gledaš to »ljubezen«, o kateri bi povprečni človek ne znal in ne mogel nič povedati; kvečjemu bi ti postregel z lakoničnim odgovorom, da take — »prave ljubezni« ni!

Braccove komedije so si utrle zelo uspešno pot po vseh gledaliških odrih doma in v tujini. Njegove osebe niso kartonirane marionete, so ljudje z dušo in mozgom, zato so živi, zgovorni in še danes v veljavi.

Od prve uprizoritve »Prave ljubezni« (19. decembra 1910 v gledališču Manzoni v Milanu) do danes, se je okoli nas in v nas samih marsikaj spremenilo: kar je bilo tedaj še mogoče, je danes skoro nemogoče, kar je bilo tedaj verjetno, je danes skoro neverjetno; nekaj pa je kljub strogi, neusmiljeni in neizprosni stvarnosti ostalo in bo vekomaj v ljudeh: hrepenenje, tisto hrepenenje po koščkih romantike, blažene idile, ki te vsaj sem in tja in za hip uspava v blažene sanje, da pozabiš vsaj za trenutek na tegobe in na vse, kar ti hodi navzkriž.

J. Kovič.

Dela Roberta Bracca

Italijanski dramatik Roberto Bracco, čigar drame so našemu občinstvu deloma že znane, stopa s »Pravo ljubeznijo« ponovno na naš oder.

Roberto Bracco se je rodil v Neaplju 19. septembra 1862. Najboljše njegove drame so:

»Maschere«, »Maske« (1890), »Infedele«, »Nezvesti« (1892), »Don Pietro Caruso« (1895), »Tragedie dell' anima«, »Tragedije duše« (1898), »Sperduti nel buio«, »Izgubljeni v temi« (1900), »Il frutto acerbo«, »Kislo sadje« (1902), »La piccola fonte«, »Mali studenec« (1905), »I fantasmi« (1908) in »Nellina« (1909).

Njegove novele so manj čitali kot občudovali njegove gledališke umotvore. Njegova celokupna dela so izšla v desetih zvezkih.

Gledališke zgodbe

V nekem dunajskem gledališču so imeli tudi tajnika, ki je bil zelo nepriljubljen: prenašal je pošte in čenče, kalil vodo in sploh trosil prepir.

Ko se je bližal ravnateljev god, so se igralci posvetovali, kaj bi mu dali v dar, da bi mu napravili veselje. Končno so vprašali še komika in pisatelja Nestroya, kaj bi po njegovem mnenju najbolje kazalo. In stari šaljivec je odgovoril:

»Veste kaj? Obesimo tajnika! To bi bilo nekaj popolnoma novega, ne stalo bi veliko in še vsemu gledališču bi napravili silno veselje.«

*

Slavni angleški igralec I. F. Kemble je stopil v pokoj in šel nekoč gledat svojega vélikega tekmeca E. Keana, ki je igral vlogo Riharda III.

Po predstavi so vprašali Kembla, kako mu je Kean ugajal. Odgovoril je:

»Jaz Keana sploh nisem videl, videl sem samo Riharda III.«

*

Okrog leta 1860. je gostoval v Bremenu sloviti igralec Bogumil Dawison. Z nekim mlajšim kolegom sta našla v tamkajšnji mestni pivnici genialnega V. Klägerja, ki je imel velik sloves, toda je prevečkrat pogledal v kozarec in se popolnoma udal pitju.

Vsi trije so šli v posebno sobo in Dawison nagovori Klägerja, naj mu zaigra svojo najljubšo vlogo. Kläger, ki je bil že močno okajen, je začel igrati. Tovariša sta bila navdušena od igre nadarjenega in nesrečnega igralca. »Le pijte, le pijte!«, je nagovarjal

Dawison Klägerja, ki je kmalu nato zaspal. Dawison pa reče mlajšemu tovarišu:

»Poglejte tega nadarjenega človeka! Kakšna sreča, da pije! Če ne bi pil — bi mene sploh ne bilo ...«

*

Alfred Savoir, znani francoski igralec, je nekoč kar na lepem dejal svojemu šestletnemu sinu:

»Jaz sem star idiot!«

Otrok ga je začudeno pogledal, misleč, da je napak razumel. A oče vztraja:

»Da ... Je pač tako: star idiot sem!«

Da bi to čudno trditev pojasnil osuplemu prijatelju, ki je bil slučajno navzoč, je rekel Alfred Savoir:

»Povedal sem sinu to samo zato, da ga bo manj presenetilo, kadar mu bo dejal to kdo drugi!«

*

Na nekem starem dvornem gledališču je bila udomačena lepa navada, da so posečali generalne skušnje izvoljeni povabljeni gostje, ki niso imeli od teh skušenj nič drugega kot da so se lahko drugi dan ustili po kavarnah, kakšna bo predstava, delo in igralci. To so bili po navadi sami petični ljudje ali taki, ki so si znali na kak drug, še manj lep način izsiliti od gledališča, da so dobili dovoljenje za generalko, ki je in ostane nedostopna skrivnost vsake velike premiere.

Na tem starem dvornem gledališču je bil star, preizkušen vodja igralcev ravnatelj. Sam ni vedel, kako bi se rešil teh povabljenih nepovabljenec, ki so hoteli na vsak način izvedeti o predstavi vse kaj več kot premiersko občinstvo in kritika.

Napočil je težko pričakovani dan prve generalke. Tudi gostje, povabljeni gostje so prišli. Takoj po prvem dejanju je rekel ravnatelj:

»Fantje, ta tempo mi ne ugaja! Po mojem mora iti to vse bolj

počasi, bolj na široko, bolj svobodno! Torej zastor! In še enkrat od začetka!»

Goste je s prvega to zelo zabavalo. Toda ravnatelj, ki je vedel, zakaj to dela, je ukazal ponoviti dejanje še enkrat, dvakrat, trikrat, štirikrat. Gostje so medtem drug za drugim izginjali, seveda eden za drugim.

Ko so vsi izginili, je rekel ravnatelj veselo:

»No, hvala Bogu, zdaj pa zares lahko začnemo generalko!«

* * *

Pri skušnji na nekem slavnem dvornem gledališču je ležalo konec zadnjega dejanja nebroj »mrličev« na odru. Ravnatelju pa nekaj v tem prizoru očitno ni bilo po volji in zato se je spustil v dolg razgovor z režiserjem, slikarjem in gledališkim mojstrom. Ta razgovor pa je trajal zelo dolgo, »mrličiči« na odru so morali ležati kot mrtvi in ravnatelj je nehote pripomnil, da se »mrličiči« gotovo že dolgočasijo in da je treba zato razgovor končati!

Prvak in najstarejši igralec, ki je tudi ležal na odru kot mrlič, se je oglasil tedaj:

»Res je, gospod direktor, saj že smrdimo!«

* * *

Znano je, da se nekateri igralci svojih vlog kljub vaji in učenju ne morejo dovolj dobro naučiti. Temu je več notranjih in zunanjih vzrokov, katerih pa tu ne bomo navajali. Takemu igralcu pravijo, da v vlogi »plava«. V zgodovini našega gledališča imamo dovolj takih primerov, da je sicer izvrsten in nadarjen igralec tekom let in tolikih vlog ter predstav začel tudi »plavati«, kar pa moramo smatrati za tragedijo malomeščanskega igralca, ki mora v sezoni nastopati vsaj v dvajsetih novih vlogah in desetih starih. Kateri petdesetletnik kakega drugega poklica bi bil zmožen naučiti se vsaj 20 verzov in jih govoriti na izust pred tako izbranim občinstvom kot je naše?!

Na nekem slavnem dvornem gledališču je bil tudi slavni »plavač«. Nestor za mlado generacijo in ta je obhajal petindvajsetletnico umetniškega delovanja.

Med venci in darovi, ki jih je prejel naš jubilan, so mu prinesli na oder tudi — od nežnih damskih rok lepo okrašene — plavalne hlačke.

* * *

Neki humorist je silno sovražil malomeščanske solzave drame, kakršne so bile v modi sredi preteklega stoletja. Smešne so se mu zdele predvsem zato, ker se v njih suče vse zaradi malenkostne vsote par stotakov, ki jih blagi glavni junak tako zelo pogreša.

Ko je nekoč spet gledal tako predstavo, je zagodel nejevoljno: »Če bi samo v prvi vrsti parterja začeli denarno zbirko, bi bilo že v prvem ali drugem dejanju konec vsake take drame.«

•

Isti dovtipnež je šel nekoč s vojim nečakom po cesti. Srečata mladega skromnega moža, ki ju je pozdravil. Pozneje ga vpraša nečak, kdo je ta človek.

»Igralec,« odgovori dovtipnež

Nečak reče:

»Pa mu na cesti tega ne bi prisodil.«

»Na odru še manj,« odgovori dovtipnež.

•

Sredi 18. stoletja je francoski dramatik I. Fr. Marmontel spisal več uspehlih tragedij, nato pa žaloigro »Kleopatra«, ki ni imela posebnega uspeha. Čez leta so igro na novo naštudirali in uprizorili. Gledališki ravnatelj je bil posebno ponosen na to, da se mu je posrečilo nabaviti gada, ki je sikal, če ga je Kleopatra pritisnila na svoje prsi.

Ta umotvor je izdelal slaven mehanik Vaucauson, ki je bil znan zaradi svojih avtomatov. Napravil je na pr. ono slavno gos, ki je gagala, jedla, prebavila in še marsikaj opravila.

Vaucauson je torej gada izdelal in ponovili so »Kleopatro«, ki pa spet ni posebno uspela. Vsi so čakali nestrpno na prizor, v katerem si Kleopata pritisne gada na prsi.

Gad je res začel strupeno sikati kot si je zamislil izumitelj in ljudje so kar strmeli.

Ko je gad najbolj besno sikal, se oglasi nekdo izmed gledalcev:
»Jaz se s kačo poponolma strinjam!«

*

Slavni komik Beckmann se je pustil pregovoriti od svojih prijateljev, da je v neki veseloigri na odru oponašal in smešil gledališkega poročevalca Fränckla. Tudi ta je bil splošno znana osebnost.

Beckmannu je oponašanje na odru tako uspelo, da so konec dejanja gledalci navdušeno klicali:

»Fränckel, pred zastor!«

Vse se je krohotalo in naslednje dni je vse mesto govorilo o tej ostri šali.

Fränckel pa je komika tožil. Obsodili so ga, da mora ob določeni uri v stanovanju Fränckla pred pričami prositi oprostjanja.

Prišel je težko pričakovani dan in Fränckel je povabil na ta veliki dogodek mnogo bližnjih in daljnjih sorodnikov ter znancev.

Kar se odpro vrata in Beckmann pomoli glavo v sobo in prijazno vpraša:

»Stanuje tu gospod Maier?«

»Ne,« odgovori Fränckel začudeno, »on stanuje tu nasproti.«

»Ah — potem pa prosim, da mi oprostite!«, reče Beckmann s posebnim poudarkom in jo urno odkuri. Vse se je smejalo razen Fränckla, česar nam pa ni treba še posebej omenjati.

*

O nekem starem slavnem igralcu pripovedujejo prav mično zgodbo.

Nekoč je gostoval v večjem mestu in igral eno izmed največjih svojih vlog. Med igro pa mu je njegov mladi soigralec preskočil prav važno in efektno mesto, kar se ni dalo več popraviti in aplavza ni bilo. Stari igralec, ki je bil zelo požrešen na aplavz, ozmerja po dejanju mladega soigralca v začetku ostro, pozneje pa zelo surovo. Mladi igralec se je v zadregi opravičeval, stari pa ga je nahrulil:

»Nikar se ne opravičujte! Ves prizor ste mi prekucnili, ter uničili in sicer namenoma in premišljeno! Občinstvo bi ploskalo, da mi niste vskočili s svojim stavkom! Tega ni mogoče opravičiti!«

Mladi igralec se je še skušal opravičevati, ker pa se je gost neprestano skliceval na aplavz, se je mladi mož končno ojunčil in rekel:

»Gospod! V mojih očeh ste velik umetnik, toda ta vaš večni pohlep in lov za aplavzom — ne zamerite mi preveč — vi ste star bik!« Ogorčen je odšel.

Stari umetnik je topo obsedel v garderobi in si podpiral glavo. Kmalu je prišel inspicijent javit drugo dejanje. Igralec ga ni hotel poslušati. Ko pride ponj sam ravnatelj, mu reče igralec: »Mene iščete? Mene ni tu! Veste, kdo sem jaz? Dobro me oglejte!« Vzame dva svečnika in si posveti v obraz. Ravnatelj, ki je vedel, kako stari igralec nori za aplavzom, ga je tolažil:

»Občinstvo je danes nekam hladno in malo ploska. Toda bom že poskrbel...«

»Veste, kdo sem? Ne veste? No, vam pa jaz povem: jaz sem star bik!«

Odšel je na oder, kjer je čakal na iztočnico. Ko jo je zaslišal, je zammrmal: »Zdai prihaja stari bik...« Ko se je pojavil na pozorišču, ga je pozdravilo navdušeno ploskanje; igral je sijajno in dobil pri odprtem odru dva aplavza. »Staremu biku ploskajo,« je mrmral že čisto drugačne volje, »staremu biku ploskajo«. Po vsakem dejanju je bil večji aplavz in stari umetnik je postal židane

volje. Na koncu je kar žarel v obrazu. Tedaj pa je stopil k njemu mladi soigralec, katerega je bil ravnatelj zaradi »bika« žepno oštel in ga je hotel prositi, naj mu oprostí. Stari igralec, katerega je aplavz popolnoma opijanal, mu sploh ni dal govoriti, pač pa mu je kreko stisnil roko in rekel:

»Kajne, stari bik zna vendarle še igrati?!«

Samo po sebi je kakor na dlani, da si igralec želi pohvale, tega ni treba še pojasnjevati; saj igra vendar za občinstvo in igralec, ki občinstva ne gane, ne razveseli, ne pretrese, ki mu gledalci ne ploskajo in se zanj ne zanimajo, tak igralec — vsaj v tej vlogi in pred tem občinstvom — ni izpolnil svoje naloge in mora, če se to večkrat pripeti ali celo vedno, začeti dvomiti o svojem znanju. Vsak drugi umetnik, pesnik, slikar, skladatelj, lahko upa, da ga bodo vsaj po smrti priznali, če ga v življenju niso. Igralec pa nima te nade: on je navezan samo na priznanje ljudi, dokler je še živ. Ti so živeči ljudje, imajo prvo in zadnjo besedo v gledališču in zato je popolnoma pravilna krilatica starega preizkušenega gledališkega leva:

»Posamezni igralec je lahko budalo, vse občinstvo pa je preneto pameten človek! «

Kakor je marsikaj drugega pri gledališču težko razumeti, tako si človek ne more razlagati, kako so se mogli naslajati ob oplavzu tudi veliki in pametni igralci, ko so vendar vedeli, da je ta aplavz narejen, naročen in od ravnatelja dobro plačan.

V polpretekli dobi je gostoval v večjem mestu slaven »zvezdnik« (morda celo »mesečnik« ali »sončnik«). Ko se je pojavil na odru, ga občinstvo ni pozdravilo s ploskanjem, kakor je bilo njega dni navada in kar dandanes — hvala Bogu — ni več navada. Stari gledališki lev je takoj nahrulil ubogega ravnatelja:

»Gospod, če ne veste, kaj se spodobi, potem ne kličite v goste umetnikov moje vrste! Če pri drugem nastopu ne dobim aplavza, takoj odidem!«

(Dandanes bi bilo kaj takega nemogoče. Mogoče pa bi bilo vendarle mogoče. Nemogoče! Mogoče!)

Novosti iz Drame

Drama bo za velikonočne praznike ponovila E. Gregorinov pasijon »V času obiskanja«, v kateri nastopa večina dramskega osebja.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Državnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki:
Oton Zupančič. Urednik: Fr. Lipah. Za upravo: Ivan Jerman Tiskarna
Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

Il perfetto amore

Dialogo in tre atti di **Roberto Bracco**

Traduzione e scena: **Valo Bratina**

Regista: **Jože Kovič**

Personaggi:

Elena	V. Juvan
Ugo	Jan
Un cameriere	Verdonik
Un' albergatrice	Kralj
Un' autista	Košič

1. atto: Il salotto di un piccolo albergo — 2. atto: Una camera di un albergo rustico — 3. atto: Nella camera maritale

I costumi di signora Vida Juvan confezionati nel salone moda
Danica Ravnika, Via Ariella Rea 3

La cassa si apre alle ore 17 Inizio della rappresentazione alle ore 17.30
Fine dello spettacolo alle ore 19.30

Platea:	I. fila	Lit. 20'—
	II.-III. "	" 18'—
	IV.-VI. "	" 16'—
	VII.-IX. "	" 16'—
	X.-XI. "	" 14'—
	XII.-XIII. "	" 12'—
Balcone:	I. "	" 14'—
	II. "	" 12'—
Palchi:	platea (4 persone)	" 72'—
	I. piano 1-5 "	" 72'—
	6-8 "	" 80'—

	balcone (4 persone)	Lit. 48'—
Posti aggiunti nei palchi:		
	platea	" 14'—
	I. piano	" 14'—
	balcone	" 10'—
Galleria I. fila	II. "	" 8'—
	III. "	" 7'—
	II. "	" 6'—
	Ingresso in galleria	" 1'50
	Ingresso per gli studenti	" 2'50

I biglietti si vendono alla cassa diurna del Teatro dell'Opera dalle 10.30 alle 12.30
dalle 16, alle 18, e alla cassa del Teatro drammatico mezz'ora prima dell'inizio della
rappresentazione. Le tasse sono comprese.

Prava ljubezen

Dialog v treh dejanjih — Spisal **Roberto Bracco**

Prevod in scena: **Valo Bratina**

Režiser: **Jože Kovič**

O s e b e :

Helena	V. Juvanova
Hugo	Jan
Natakar	Verdonik
Krčmarica	Kraljeva
Šofer	Košič

1. dejanje: V predsobi majhnega hotela — 2. dejanje: V sobici zakotnega hotela na deželi — 3. dejanje: V zakonski spalnici

Obleke gospe Vide Juvanove izdelal atelje Danica Ravnikar,
Via Ariella Rea 3

Blagajna se odpre ob 17

Začetek ob 17.30

Konec ob 19.30

Parter:	Sedeži I. vrste	Lit.	20'—	Lože balkonske (4 osebe)	Lit.	48'—
	II.-III. vrste		18'—	Dodatni ložni sedeži: v parterju		14'—
	IV.-VI. "		16'—	v I. redu		14'—
	VII.-IX. "		16'—	balkonski		10'—
	X.-XI. "		14'—	Galerija: Sedeži I. vrste		8'—
	XII. XIII. "		12'—	" II. "		7'—
Balkon: Sedeži I. vrste			14'—	" III. "		6'—
	II. "		12'—	Galerijsko stojišče		1 50
Lože v parterju (4 osebe)			72'—	Dijaško		2 50
" v I. redu (4 osebe) št. 1—5			72'—			
" v I. redu št. 6—8			80'—			

Vstopnice so v predprodaji pri dnevni blagajni v opernem gledališču od 10.30 do 12.30
od 16. do 18. ure, in pri blagajni v drami pol ure pred pričetkom predstave. Takse so
vračunane.

